

Arrest

nr. 224 067 van 17 juli 2019
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Stad OOSTENDE, vertegenwoordigd door het College van Burgemeester en
Schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 14 maart 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Burgemeester van de stad Oostende van 7 januari 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat P. MAERTENS, die *loco* advocaat C. BORLOO verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 september 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 7 januari 2019 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Oostende een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, § 1, derde lid, gelezen in combinatie met artikel 58, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24-09-2018 werd ingediend door:

Naam: (...)

om de volgende reden geweigerd:

[x] De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Ziektekostenverzekering

(...)”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

2.3. Ter terechtzitting wijst de raadsheer van de verwerende partij erop dat de bestreden beslissing werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken en dat dan ook deze partij, en niet de *in casu* aangewezen verwerende partij, als verwerende partij in de zaak had moeten worden betrokken.

De rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is van inquisitoriale aard. Dit betekent onder meer dat de Raad degene als verwerende partij aanwijst die voor het vervullen van deze rol het meest geschikt voorkomt. De aanwijzing van de verwerende partij heeft als functie een waarborg te zijn voor de deugdelijkheid van de rechterlijke uitspraak over het aangebrachte wettigheidsgeschil door het organiseren van tegenspraak ten aanzien van de vordering van de verzoekende partij. De Raad corrigeert derhalve indien nodig, de aanwijzing van de verwerende partij en betreft de correcte instantie in de zaak.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing een bijlage 20 is die genomen werd door de burgemeester of diens gemachtigde van de stad Oostende.

In casu moet aldus de stad Oostende, vertegenwoordigd door het College van Burgemeester en Schepenen als verwerende partij worden aangeduid.

De Raad wijst erop dat de verwerende partij niet dienstig kan voorhouden dat de bestreden beslissing is genomen door de minister bevoegd voor migratie- en asielbeleid. Immers blijkt uit de bestreden beslissing dat deze ondertekend werd door G.V., De Burgemeester of zijn gemachtigde, waarbij uit de stempel blijkt dat G.V. een gemachtigde beambte is. De verwerende partij legt voorts geen stukken voor waaruit zou blijken dat G.V. niet een gemachtigde beambte is van de Burgemeester van Oostende doch wel een gemachtigde van de minister. De verwerende partij kan dan ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat de beslissing niet genomen werd door de *in casu* aangewezen verwerende partij.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat de verwerende partij op 27 juni 2019 een nota met opmerkingen heeft overgemaakt met bijgevoegd enkele stukken.

Bijgevolg dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij heeft nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen binnen de termijn van acht dagen die is vastgelegd in artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Eveneens dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij heeft nagelaten het administratief dossier binnen de vastgestelde termijn neer te leggen. Ingevolge artikel 39/59, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet worden bijgevolg de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 51 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“II.1.1. De aanvraag werd geweigerd omdat het bewijs van ziekteverzekering niet zou zijn overgemaakt aan de verwerende partij.

De bestreden beslissing stelt dat zij werd genomen in uitvoering van artikel 51, §1, derde lid VW:

Indien de burger van de Unie nog altijd niet beschikt over de vereiste documenten binnen de bijkomende termijn van een maand bedoeld in het eerste lid, weigert de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.

De verzoekende partij begrijpt hier echter niets van.

II.1.2. Vooreerst stelt de verwerende partij dat het attest van ziektekostenverzekering niet werd binnengebracht bij de verwerende partij.

Dit klopt niet.

De partner van de verzoekende partij ging dit zelf aan het gemeenteloket afgeven.

De Raad wordt dus verzocht om het administratief dossier van de verwerende partij op dit punt te willen verifiëren.

Bovendien is zij evenmin Unieburger, zoals de verwerende partij lijkt te veronderstellen, doch wel het familielid van een Unieburger. Vraag is aldus of de verwerende partij wel de juiste wetsartikelen heeft toegepast, doch de verzoekende partij kan uiteraard maar voortredeneren op basis van de wetsartikelen die de verwerende partij meent te hebben toegepast.

Maar er is meer.

II.1.3. De bestreden beslissing zou zijn genomen omdat het attest van ziekteverzekering niet werd overgemaakt binnen de bijkomende termijn van één maand, althans, zo stelt de bestreden beslissing.

Dit is echter onmogelijk.

Alleen al als men de termijnen berekent ziet men dat dit niet kan kloppen.

De aanvraag werd immers ingediend op 24 september 2018.

Een bijkomende termijn van één maand kan dus ten vroegste eindigen op 24 januari 2019, gelet op de initiële termijn van drie maanden.

De bestreden beslissing werd echter reeds genomen op ... 7 januari 2019.

II.1.4. Bovendien vermeldt de bestreden beslissing:

(...)

De bestreden beslissing spreekt dus zelf slechts over "drie maanden", terwijl het vermelde wetsartikel spreekt over de extra termijn van één maand. Aldus lijkt de motivering er dan weer op te wijzen dat er toepassing zou zijn gemaakt van artikel 51, §1, eerste lid VW, doch het vermeldt niet dat de verzoekende partij over een bijkomende termijn van één maand beschikt.

Niet alleen feitelijk is de bestreden beslissing aldus incorrect (zie 11.1.2.), ook juridisch steunt ze niet op juiste motieven.

De materiële motiveringsplicht gebiedt nochtans dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die zowel in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Dit is in casu niet het geval.

Noch feitelijk, noch juridisch zijn de motieven draagkrachtig.

11.1.5. Louter ten overvloede wordt aan de verwerende partij op moment van de opmaak van dit verzoekschrift nogmaals het medisch attest bezorgd, doch dit keer via e-mail.

De motivering van de bestreden beslissing is dus dermate inadequaat dat zowel de materiële motiveringsverplichting, als artikel 51, §1, derde lid VW manifest werden geschonden.

Noch feitelijk, noch juridisch zijn de motieven correct en vallen zij derhalve te begrijpen.

De bestreden beslissing is onherroepelijk gevitieerd en dient te worden vernietigd."

4.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.3. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij op niet correcte wijze gekomen is tot de feitelijke vaststelling dat het attest van ziektekostenverzekering niet werd binnengebracht, dat haar partner dit zelf aan het gemeenteloket ging afgeven. Zij verzoekt de Raad om het administratief dossier van de verwerende partij op dit punt te willen verifiëren.

De verzoekende partij betoogt aldus dat de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens daar wel degelijk, in tegenstelling tot wat gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing, een bewijs van ziektekostenverzekering voorlag.

4.4. De Raad wijst op wat uiteengezet wordt onder punt 3. en herhaalt dat de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen worden geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

De Raad stelt vast dat het administratief dossier, laattijdig voorgelegd door de verwerende partij, niet volledig is. Immers kan in de door de verwerende partij voorgelegde stukken in onderhavige zaak geen enkel bewijs van het indienen van een aanvraag op 24 september 2018 teruggevonden worden. Gelet op het zich niet bevinden in het administratief dossier van voormeld stuk, blijkt ook niet of de verzoekende partij reeds stukken heeft gevoegd bij haar aanvraag. Evenmin kan bijgevolg met zekerheid gesteld worden dat alle stukken zich in het administratief dossier bevinden.

De Raad is dan ook in de onmogelijkheid na te gaan of de verzoekende partij een bewijs van ziektekostenverzekering heeft overgemaakt aan de verwerende partij.

Het ontbreken van een volledig administratief dossier laat de Raad niet toe zijn wettigheidstoezicht uit te oefenen in het licht van de door de verzoekende partijen aangevoerde middelen.

4.5. Het betoog van de verwerende partij dat de verzoekende partij geen bewijs van ziektekostenverzekering heeft afgeleverd, dat dit een bewering zonder meer is, die niet wordt gestaafd

door een ontvangstbewijs of een andere document en geen ondersteuning vindt in het administratief dossier, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

4.6. Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de Burgemeester van de stad Oostende van 7 januari 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER